

Dívka s mašlí

Hana Militká

Hana Militká

Dívka s mašlí

Román nejen pro děti a mládež

Holčička

Byla ještě maličká,
taková milá holčička.
Jmenovala se Hanička
a zdobila ji mašlička.

Pročpak se mračíš, Haničko?
Zasměj se přece maličko.
Jakmile zjasníš své líčko,
vysvitne naše sluníčko.

Neměla ráda mašličku,
nejde jí barevně k tričku.
Kluci se smějí ve škole,
mašle nosí jen batole.

Nemají pravdu, holčičko,
s mašlí jsi naše zlatíčko.
Krásná jako hvězdička.
Jsi naše milá Hanička.

Růže

Malá holčička se vzbudila. Otevřela oči, posadila se na posteli, koukla oknem ven a nadšeně vykřikla: „Mami, venku svítí sluníčko. Můžu se proběhnout po zahradě?“

„To víš, že můžeš. Ale nejdřív se musíš nasnídat, abys měla sílu.“ Maminka připravila své dcerušce kakao a ukrojila jí kousek jablkového závinu. Věděla, že ho má Hanička moc ráda.

Sotva se dívka najedla, chtěla běžet na zahradu.

„Kdepak, Haničko, takhle bys tam zmrzla. Musíš se pořádně ustrojít, vzít si kabát, čepici, šálu i rukavice. Už máme půlku prosince, za chvíli budou Vánoce.“

„Sice se Haničce nechtělo oblékat jako sněhulák, ale věděla, že jinak ji maminka ven nepustí.“

Jakmile byla oblečená, vyběhla na zahradu. Začala bedlivě zkoumat, jestli už se někde objeví nějaký výhonek nebo nový pupen na keřích nebo stromech. Nikde si ničeho nového nevšimla.

Ohýbala se k záhonkům, sledovala každou drobnost. Ještě nenapadl sníh.

Najednou dívka uslyšela slabounký hlásek: „Haló, pomoz mi!“

„Co to bylo?“ ptala se sama sebe. „Asi se mi něco zdálo,“ usoudila a chtěla odejít.

„Neodcházej, pomoz! Je mi zima. Zmrznu!“

Hanička se zarazila.

„Tohle se mi nezdálo! Někdo skutečně volá o pomoc.“

Pomalou obcházela celý záhonek a bedlivě sledovala každé místečko na něm.

Vtom uslyšela zcela zřetelně: „Tady jsem! Copak mě nevidíš?“

„Kdo jsi, že na mne mluvíš?“

„Jsem Růženka, tvá oblíbená. Vzpomeň si, měla jsi v létě radost, že tu jsem.“

„Růžička? Žádnou neznám.“

„Určitě mne znáš. Jsem krásná, červená a prý úžasně voním. Jen ty trny někteří nemají rádi. Občas mi je odlupují, aby se nepíchli. Bolí to, když mi je berou.“

„Ty jsi kytička?“ zeptala se Hanča.

„Samozřejmě. Ale ne jen tak nějaká. Jsem královna květin. Růže červená. Každý mě miluje. Ty taky.“

„Páni, jak to, že mluvíš?“

„Umím všelijaké věci, ale ukážu je jen tomu, kdo mi rozumí.“

„Až tohle řeknu Leoně, nebude mi věřit.“

„Neříkej to nikomu. Uchovej moje tajemství. Lidi by se divili. Chtěli by vědět víc. Mohlo by se stát, že bych ztratila svou kouzelnou moc.“

„Kdo by ti ji vzal?“

„Máme taky složitý život, jako lidi. Ty máš svou maminku, kterou musíš poslouchat. My máme taky takovou maminku.“

Jmenuje se příroda. Stará se o nás. Zařizuje nám déšť, když žízníme, sluníčko, když je nám zima.“

„Dneska svítí sluníčko, příjemně hřeje,“ smála se dívka.

„Teď ano. Ale navečer, až zapadne, přijde zima. Co teprve v noci. Chci tě poprosit o pomoc,“ šeptala Ružička slabě, jako kdyby se styděla.

„Nevěděla jsem, že kytičkám může být zima. Vždyť tě ani není vidět,“ řekla dívka. Dotkla se několika zdřevnatělých stonků, které na záhonku zůstaly, když keř táta sestříhnul na zimu.

„Máš pravdu. Musela jsem se stáhnout pod zem. Všechnu svou sílu mám v kořenech. Zjara ji zase pustím nahoru. Míza mi vyživí pupeny, ze kterých vyrostou listy. Z některých vykvetou krásné voňavé květy jako letos.“

„Když jsi pod zemí, proč máš strach, že ti bude zima? Zem tě chrání. Nebo ne?“

„Chrání. Ale můj krček není pod zemí. Mohla bych úplně vymrznout.“

„Co by se stalo, kdybys vymrzla?“

„Mohla bych zahynout.“

„To je hrůza,“ lekla se dívka. „Jak ti můžu pomoci?“

„Najdi lopatku, co si s ní hraješ na písku. Přihrň s ní zem kolem mého kmínku. Udělej kolem mne kopeček, takový, jaký dělá krtek uprostřed trávníku.“

„To ti pomůže? Trošku hlíny tě zahřeje?“

„Určitě. Hlavně teď, než napadne sníh. Pod peřinou sněhu už nám všem bude teplo,“ šuměla Růže.

„Jak ti může být pod sněhem teplo? Vždyť každý ví, že sníh studí.“

„Ano, studí. Zároveň však hřeje. Když se s ním zakryješ, ucítíš teplo. Jako třeba pod peřinou.“

„Co můžeš vědět o peřinách? Venku přece nejsou.“

„Tvá maminka je někdy přehodí přes balkon, aby se vyvětraly. Viděla jsem to několikrát.“

„Páni, nevěděla jsem, že si nás tak všímáš! Tohle až řeknu Leoně!“

„Nic jí neříkej, prosím. Zachovej tajemství. Už jsem ti to říkala.“

„Ano, máš pravdu. Nic jí neřeknu. Škoda, ta by koukala jako blázen, co se všechno děje na naší zahradě.“

„Pomůžeš mi? Přihrneš ke mně zem?“

„Určitě. Jdu najít lopatku,“ rozhodla se Hanička a odběhla.

Vstoupila do kůlny, kde bylo uložené zahradnické nářadí na zimu. Chvíli bezradně koukala kolem sebe. Nemohla najít lopatku, o které mluvila Růžička. Už chtěla odejít, ale na poslední chvíli ji zahlédla. Vyčuhovala z malého kbeličku, se kterým si Hanička v létě hrála. Ještě v něm bylo plno písku. Lopatka skoro nebyla vidět.

„Páni, neuklidila jsem si nářadí na zimu,“ povzdychla jako velká. Vzala nádobku, běžela s ní k pískovišti a všechn písek

pečlivě vysypala. Pak se rozběhla k záhonku před domem, kde na ni čekala Růžička.

„Nabrala jsem trochu kompostu,“ hlásila hrdě své nové přítelkyni, „abys měla hned zjara co jíst.“

Pečlivě přihrnovala zem i kompost k růži.

Najednou vykřikla.

Podívala se na ruku.

Z prstu jí tekla krev, jedna kapka za druhou mizela v záhonku vedle růže. Dívka začala plakat.

„Nebreč, zahojí se ti to. Tvá krev mě zahřála. Možná budu v létě mít ještě krásnější barvu než letos. Právě díky tobě. Promiň, zapomněla jsem zatáhnout drápky na trnech. Jeden z nich tě píchl. Jako kdyby nevěděl, že mi pomáháš.“

Hanička ještě párkrát vzlykla, pak si zhluboka vzdychla.

„No jo, každá legrace něco stojí, říká moje babička. Pořád jsem nevěděla, co tím myslí. Teď už to asi vím. Možná rostu a získávám zkušenosti,“ usmála se.

„Hlavně si nezapomeň umýt ten zraněný prst, aby se ti tam nedostala infekce,“ připomněla růže.

„Jé, ty mluvíš skoro jako moje maminka!“ smála se Hanička.

„Teď jsi mne moc potěšila. Taky ji pečlivě poslouchám, když chodí po zahradě a radí ti.“

„Netušila jsem, že nás můžou květiny slyšet. Tohle až řeknu... Já vím, nic jí neřeknu. Stejně by mi nevěřila. Možná by si myslela, že blázním.“

„Moc ti děkuji, že jsi mi přihrnula zem. Představ si, že by tě maminka v noci nepřikryla a ráno by ses vzbudila zmrzlá. Máš moc fajn maminku.“

„Já vím,“ dmula se pýchou.

„Promiň. Už mě to teplíčko na krk trošku uklidňuje. Asi brzy usnu. Nezlob se. Moc ráda jsem si s tebou popovídala,“ zívla hlasitě růže.

„Já s tebou taky. Můžu zase zítra přijít?“

„Kdepak zítra! Přijde mráz. Musím urychleně usnout, nebo nastydnu a odkašlu to.“

„Bude se mi po tobě stýskat,“ řekla smutně Hanička.

„Na jaře zase ožiju. Už se moc těším,“ řekla růže potichu a dlouze zívla.

„Je mi smutno, že tě tak dlouho neuvidím živou.“

„Víš co?“ řekla růže jako z velké dálky. „Vezmi si můj poslední lísteček, který ještě visí na stonku. Dej si ho do památníčku, vylisuj a opatruj. Tak budu pořád s tebou. Nebude ti smutno. Když budeš pozorně naslouchat, uslyšíš mluvit můj lístek. Není tak moudrý jako já, narodil se letos. Ale smutno ti s ním určitě nebude.“

Znovu zívla a odmlčela se.

Hanička cítila, že osaměla.

„Už spí. Má nejvyšší čas. Jestli přijde zítra mráz, mohla by zahynout. Možná jsem jí zachránila život,“ pomyslela si dojatě.

Opatrně si vzala poslední lístek růže a spěchala s ním domů uložit ho podle návodu.

„Ty ses ale zmazala!“ kárala ji maminka, sotva dceru spatřila.
„Honem se utíkej pořádně umýt! A pospěš si, už jsem ti připravila svačinu.“

Hanička opatrně uložila lístek a čistýma rukama se pustila do jídla. Po zranění už nebylo ani památky.

„Růženka je kouzelná,“ šeptala si pak během dne.

Růže červená

Mikuláš

Sotva se Hanička probudila, věděla, že je svátek. „Mami, dneska přijde Mikuláš! Už se těším,“ křičela na celý dům.

„Hlavně moc nekřič, nebo se lekne a pošle za tebou jen čerta,“ usmívala se máma.

„Nemůže přijít čert, byla jsem hodná.“

„Jenom jestli. Když se zamyslím, určitě na nějaké tvé zlobení přijdu.“

„Já vůbec nezlobím. Učím se dobře. Včera jsem zase dostala jedničku,“ prohlásila hrdě školačka.

„To je moc dobře. Potřebuješ se pořád učit. Ale teď se pojd' nasnídat. Mám pro tebe tvarohové buchty od včera. Co na to řekneš?“

„Príma,“ vykřikla dívka.

„Už jsem ti řekla, že nemáš křičet,“ řekla vážně matka.

„Vždyť přijdu o uši.“

„Jak bys mohla přijít o uši? Leda by ti je ukousl zlý vlk,“ uvažovala Hanka.

„Nech těch řečí a jez,“ prohlásila matka trochu netrpělivě.

„Pořád si něco vymýšlíš. U nás žádní zlí vlci nejsou.“

„Ale zlí psi možná jo,“ bručela potichu dívka. Nelíbilo se jí, že nikdo nechápe její geniální nápady.

Pustila se do snídaně.

Pak si vzpomněla na své velké tajemství.

„Mami, víš o tom, že...“ zmlkla. Nesmí přece říct vůbec nikomu o svém tajemství. Ani mamince.

Hrozně se lekla. Málem to prozradila. Tajemství by se rozplynulo. „To by byla hrůza!“ pomyslela si.

Rychle dojedla a zamířila ven.

„Kampak?“ zastavila ji matka. „Venku je plno sněhu. Musíš si vzít sněhule a pořádný kabát, čepici, rukavice...“

„Já vím, mami. Jen jsem si nevšimla, že už napadl sníh. Co si počnou kytičky pod sněhem?“

„Ale jdi, ty rozumbrado. Co by si počaly? Jsou pěkně v teplíčku a spinkají. Jako některá zvířátka.“

„Nechápu, jak může být někomu pod sněhem teplo, když sníh studí,“ oblékala se nedočkavě.

„Sníh udělá izolační hmotu a nepustí k nim mráz.“

„Jakou izolační hmotu? Myslíš něco jako polystyrén, co dával táta do chaty?“

„Sníh sám o sobě je izolace.“

„Proč jsme si ho tedy nedali do chaty?“

„Jdi, ty brepto. Protože by se roztál. Funguje jenom v zimě.“

„Aha, to by nevadilo. V létě přece izolaci nepotřebujeme.“

Vyběhla ven.

„Chytrá hlavička, přemýšlí jí to. Jen je občas obtížné odpovídat na její otázky.“ Zatřásla se zimou a rychle šla do kuchyně vařit oběd.

Hanička se chtěla rozběhnout k záhonku, kde včera zažila zázrak. Povídala si s růží.

Sotva však udělala první krok, smekla se a upadla. Tvrdě dopadla za zadek a moc ji bolela levá noha v kotníku.

Chvilku byla otřesená. Pak se pokusila vstát. Nešlo to. Její noha strašně zbolela. Začala plakat.

Chvíli tak seděla, než si uvědomila svou situaci.

„Říkala jsem, že sníh studí. Nikdo mi nevěřil. Už mi mrznou nohy.“

Pomalů se začala soukat pozadu vsedě zpátky na schody.

Nakonec zvolila sice potupnou, ale jedinou možnost. Musí volat o pomoc.

Maminka vyběhla ven, smekla se a plácla sebou hned vedle dcerky. Chvíli na sebe překvapeně koukaly. Pak se obě začaly smát.

„Kdyby nás tady viděl táta, řekl by, že neumíme chodit.“

Matka se začala zvedat. Po delší chvíli se jí to povedlo.

Uchopila Haničku za ruce a chtěla ji zvednout. Znovu uklouzla a zase byly obě na zemi.

„Takhle to nejde. Musím se doplazít domů a zavolám pomoc. Bolí tě něco?“ vzpamatovala se matka.

„Nemůžu se postavit na levou nohu. Moc mě bolí kotník,“ začala plakat dívka.

„Nebreč, zavolám záchranku. Budeš muset jít na rentgen. Nedá se nic dělat. Problémy musíme řešit, ne jim uhýbat a tvářit se, že neexistují.“

Vysoukala se po třech schůdkách k domovním dveřím. Chytla se za kliku a vstala.

Běžela si pro zimní boty.

Podařilo se jí dotáhnout dceru až do bytu. Tam se obě posadily. Matka opatrně ohmatala kotník. Dcera zaúpěla.

„Tohle musí vidět doktor,“ rozhodla. Zavolala po Haničku záchranku.

Přijeli až za půl hodiny.

„Dneska toho máme moc. Lidi padají na sněhu jak hrušky. Tak, mladá dámo, vezmeme vás do světa. Paninko, můžete jet s dcerou, aby jí nebylo smutno.“

Rychle vyrazili do nemocnice.

Lékař konstatoval natažené vazy v kotníku.

„Je nutný klid. Stáhneme vám to. Za tři dny musíte k obvodnímu lékaři na kontrolu. Kdyby se vám něco nezdálo, volejte nebo přijďte.“

Za hodinu je přivezla sanita domů.

„Ještě že spíš, moje Růženko, nechci, aby sis o mne dělala starosti.“

Po vyčerpávajících zážitcích a pozdním obědě dívka usnula.

Zdálo se jí o Růžence.

Vzbudila se pozdě odpoledne. Viděla za oknem tmu.

„Mikuláš už tady asi byl. Nikdo mě nevzbudil. To je hrůza!“ zoufala si.

„Už jsi vzhůru, Haničko?“ vstoupila do pokoje maminka.

„Byl tady už Mikuláš?“

„Kdepak. Bez tebe ho nemůžeme přivítat. Kdo by mu řekl básničku?“

„Přece ty,“ smála se dcera.

„Žádnou si nepamatuju.“

„Jakto? Ty víš přece všechno. Musíš znát i básničky. Učila ses je ve škole, ne?“

„To víš, že jo. Ale je to už trošku dávno,“ vzdychla si.

„Kdy asi přijde Mikuláš?“

„No, možná každou chvíli.“

„Je táta už doma? Aby ho viděl?“

„Ještě ne. Prve přišel, ale musel ještě někam jít. Asi k sousedům.“

„To je škoda. Můžeme Mikuláše zdržet, aby počkal na tátu? Mohla bys mu třeba uvařit kafe,“ zajásala dívka nad svým skvělým nápadem.

„Nevím, asi ne. Většinou na něj čeká spousta lidí.“

„Proč se táta trochu nesnaží. Už ho párkrát nestihl.“

„To víš, chlapi. Člověk jim neporučí. Nebo poručí, ale oni stejně neposlechnou.“

„Jako kdyby se s ním ani nechtěl setkat,“ zamyslela se Hanička.

„Nemudruj, vstaň, musíš se učesat, umýt oči. Zopakuj si básničku. Kdybys ji popletla, třeba ti nedá žádný dárek. Ten dostávají děti jen za odměnu,“ varovala ji matka.

Dívka odhopkala do koupelny. Na levou nohu nesměla moc stoupat. Pořád bolela. Možná ještě víc, než ze začátku.

Sotva doskákala do obýváku, maminka jí přistavila židli.

Najednou zaslechli z předsíně nějaký hluk.

„Už jsou tady,“ vydechla Hanička.

Ozvalo se zafukání na dveře.

Maminka otevřela.

Vstoupil Mikuláš.

Dívka vydechla úžasem: „Páni, tak přece přišel!“

Za ním se však do místnosti hrnul čert. Strašil a chrastil řetězem. Trošku jí zatrnulo. Věděla, že nebyla celý rok úplně hodná, nějaké chyby by se našly. Jen doufala, že se na ně zapomene.

Jako poslední vstoupil do místnosti anděl. Byl krásný, bílý, měl zlatou hvězdu na čele. Opíral se o zlatou berlu. Byla moc veliká k jeho drobné postavě. Zato čert byl mohutný a pořád rachotil.

„Milé dítě,“ ujal se slova Mikuláš, „jistě jsi bylo hodné. Čerte, jdi do předsíně. Neruš nás tady.“

Čert jen nerad poslechl, ještě párkrát vykoukl, než zmizel docela. Z předsíně se pořád ozývalo rachocení.

„Milá holčičko, jakpak se jmenuješ?“

„Hanička,“ hlesla.

„Naše milá Haničko, jestlipak jsi byla celý rok hodná?“

„Skoro jo,“ špitla.

„Jenom skoro?“

„Asi úplně.“

„To už je lepší. Umíš nějakou básničku? Mám moc rád básničky.“

„Znám Křišťálovou studánku,“ zašeptala.

„Tu mám rád. Musíš mi říct hezky nahlas. Chci, aby ji slyšel i čert v předsíni. Snad se tím uklidní,“ usmál se.

Hanička spustila hlasitě.

Josef Václav Sládek

Lesní studánka

Znám křišťálovou studánku,
kde nejhlubší je les,
tam roste tmavé kapradí
a vůkol rudý vřes.

Tam ptáci, laně chodí pít,
pod javorový kmen.
Ti ptáci za dne bílého,
ty laně v noci jen.

Když usnou lesy hluboké
a kolem ticho jest,
i nebesa, i studánka
jsou plny zlatých hvězd.

Uklonila se. Chvilíčku bylo ticho.

Pak Mikuláš zatleskal.

„Krásně to umíš. Máš talent. Možná jednou taky budeš psát básničky pro malé děti,“ usmál se.

„Vidím, že jsi hodná holčička. Poslouchej maminku a tatínka, dobře se uč, aby měli radost.“

„Ano,“ hlesla nadšeně.

„Tady máš dáreček,“ podal jí v celofánu zabalenou zasněženou chaloupku.

„Jé, ta je jako naše chata,“ vykřikla nadšeně. Pak se lekla, že zase křičí.

Mikuláš se jen usmíval.

„Ty jedna Treperendo, koukej být hodná,“ smál se.

To Haničku zarazilo.

„Copak se ti najednou stalo? Nějak jsi zmlkla,“ zeptala se maminka.

„No, když já nevím, jestli to můžu říct,“ málem se rozplakala.

„Pročpak bys nemohla? Jen to řekni.“

„Jakto, že Mikuláš mluví jako náš tatínek? Ten mi někdy říká Treperendo, i když nevím, co to znamená.“

„Treperenda je upovídaná holka.“

„Ale to já přece nejsem?!“

„No, většinou ne. Ale někdy docela jo,“ smála se matka. „Tak už nebuď smutná. Mikuláš tě pochválil.“

„Všimla sis, že měl stejný hlas jako táta?“

„Prosím tě, nevymýšlej si. Až to řeknu tátovi, bude koukat.“

Zarachotil klíč v zámku.

„Táta je tady!“ běžela mu dcerka naproti.

„Tati, už tady byl Mikuláš! Zrovna odešel.“

„Já vím. Potkal jsem ho venku. Říkal, že jsi krásně recitovala.“

„Víš o tom, že mi řekl ‚Treperendo‘? A měl tvůj hlas.“

„Je to vůbec možné?“ podivil se tatínek a tázvavě se zahleděl na maminku. Ta zavrtěla nenápadně hlavou.

„Mámo, copak máme k večeři? Mám hlad jako vlk,“ oznámil táta a hrnul se ke stolu.

Na Treperendu se zapomnělo.

Fiala

Stopy

Haničce se pomalu kotník uzdravoval. Nemohla do školy. Četla si knížky z tátovy knihovny. Zaujala ji knížka Kormidelník Vlnovský. Už to jméno napovídalo, že se plavil na širých mořích. Obrovské vlny s jeho lodí houpaly. Zvládal veškerá nebezpečí jako pravý muž.

Na chvíli přerušila čtení.

Sedla si na židli a dívala se oknem ven.

Najednou strnula.

Zadívala se na jedno místo u záhonku. Uprostřed záhonu odpočívala její kamarádka růže. Byla pod sněhem, sotva jí vykukovaly zastřížené výhony. V létě se na nich pyšně tyčily nádherné rudé květy.

Nyní ji skoro nebylo vidět.

Tenhle pohled už viděla víckrát. Udivilo ji něco jiného. Kolem záhonku vedly stopy. Někdo tam chodil. Sice bylo divné, kdo by se procházel zrovna kolem růže, ale stopy končily uprostřed cestičky a dál nevedly.

„Nechápu, kam ten člověk zmizel. Jak odešel?“ zírала ven.

„Mami, pojd' se podívat, vpředu venku jsou nějaké stopy ve sněhu!“

„Někdo tam asi šel. Teď nemám čas.“

„Ale ty stopy nekončí!“